

Uit het
keuzemenu
verwijderd
worden,
ja

De keuze van Jozef Deleu

Twee keer per jaargang bloemleest Jozef Deleu, oprichter van *Ons Erfdeel* en hoofdredacteur van 1957 tot 2002, vier gedichten uit recentelijk verschenen Nederlandstalige bundels.

I.

Ik ben in een bos geboren

Ik ben geboren en er werd een lamp op mij gericht
op het geboortedoek achter mij verscheen mijn silhouet

Mijn silhouet deed haar mond open, ze zei:
'Ik besta omdat jouw lichaam bestaat
Kronos die zijn kinderen verorberde
bloeddorstig als Goya hem afbeeldde op doek met olie
een onherkenbaar geworden lichaam
gulzig en chaotisch
zonder wortels in de aarde'
daar moest ik het mee doen

Ik hoorde gehijg en gelach: concrete, specifieke geluiden
mijn silhouet was een silhouet zonder specifieke kenmerken
mijn silhouet was op een onbegrijpelijke manier van mij
zij handelde voor mij, zij was er alleen als ik keek
zij bestond alleen op het doek

Concrete specifieke geluiden
ik wilde opgenomen worden in een systeem van vinkjes en kruisjes
ik wilde virtueel, seksueel en van politiek ontdaan genot, ingesloten worden
met mijn kind op de rand van het bureau, op de achterbank van een Tesla
uit het keuzemenu verwijderd worden, ja
ingesloten worden

Onze regels

Er is daarstraks een wagen voorgereden zwart en mat.
Hij heeft halt gehouden aan de overkant.
Ze zijn al uren binnen.
Zo-even zijn de luiken dichtgeschoven.
Mijn overbuurvrouw, Yonit, spreekt niet veel –
ook niet door haar telefoon. Ze verzamelt
uitgevallen haar, haar eigen uitgevallen haar,
en vingerhaakt er nestjes van, of zeg maar nesten,
in de hoeken van de kamers, boven 't bed,
in de keukenkasten, tussen pleerolhouder, lavabo,
nesten haren overall, nesten nesten, assigblonde
grijze nesten, zonder roos maar metersgroot,
ze hangt ze op aan haren, haar eigen haren,
dreads en vlechten, arrangeert ze tot ensembles,
installaties lossig DNA, dansend DNA door straten,
wassend DNA in trommels, stoffig DNA
op stoelbekleding, onder kussens,
diep in zetels en in boekenkasthoeken.
Ja, de luiken zijn nu dichtgeschoven
en de wagen is weer weg.
De opruimdienst zal komen.
Dreigement hangt op de deur:

Orb werkt hier aan uw succes.

Aan mijn moeder

Eenmaal naar mijn oorsprong opgetrokken kwam ik veel te laat – ik had het kunnen weten, de schoot die ik ontvloden was had dorst naar vreemder honing dan van mij, je eigen zoon.

Geslacht heb ik bij 't kraken van de hoerenveren in je kamer boven, als neef zoveel aan je geile leden schudden kwam. Veel familie, ik was het die ze tegen bedtijd binnenliet voor troosteloos bezoek. Ik zag je gretig tepelwijzen, de honger in je schoot ontging mij niet.

Moeder! Je was mijn vrouw in al mijn dromen. Ik brak, als je nagenietend in je ochtendkoffie drie, vier schepjes suiker deed, na een nacht van druk verkeer.

Dat je ooit je hand eens naar mijn schaduw heffen moge. Nog als je oud bent, zal ik vrede in je willen roeren.

de missie vertrok
een storm stak op
een schip verging met man en muis
nog twee werden teruggeblazen
naar de haven

weer stak een storm op
en werden twee van de schepen teruggeblazen

dat van het begin
en het einde
van hemel en aarde
is een diffuus fenomeen

woestijnzand verknoeide haar delicate haar

geen lyriek
niets te onthouden
haar tranen volgden en hielden eindelijk op

fluiten laat nooit na
mysterieus te zijn